

Stop de verdozing!

Deze hartenkreet kan wat ons betreft niet vaak genoeg herhaald worden. De verdozing gaat snel, en steeds sneller. En in Brabant misschien nog wel het allerhardst. Als een nieuw jaar ons Brabanders iets zou moeten brengen, dan is het wel het inzicht dat het zo niet verder kan. Ons landschap is weerloos. Weerloos tegen de ongebreidelde drang naar nog meer en nog groter.

2020 was voor velen een traumatisch jaar. Met zorgen die misschien meer aandacht vroegen dan onze omgeving. Toch heeft de periode van de lockdown velen naar buiten gebracht, de wijk in of nog verder, naar de natuur in onze omgeving. En op die ontdekkingstochten zal het velen niet ontgaan zijn: Elke zichzelf respecterende gemeente heeft inmiddels op meerdere plekken zones vol megalomane hallen staan. Via de uitvalswegen dringt de bebouwing zich op aan het groen om de stad. Ten koste van de laatste restjes ademruimte. Brabant verdicht en verdoost.

Hier en daar vinden er kleine opstandjes plaats. Van bezorgde burgers. In Breda legden wijkbewoners hun spaarcentjes bij elkaar om grond in hun geliefde omgeving te kopen om zo te voorkomen dat de hallen in de toekomst naast de deur staan. En in Tilburg is er voor het gemeentehuis elke ochtend stil protest tegen de overambitieuze plannen in het gebied Wijkevoort. Want hoewel de plannen zijn overgoten met een duurzaam groen sausje, zorgt het initiatief uiteindelijk voor meer vervoersbewegingen en onomkeerbaar verlies van landschap.

Die laatste stad profileert zich dan ook als logistieke hotspot. En de verkeersdrukke vanuit de Randstad via weg, spoor en water naar het Europese achterland en terug neemt al jaren flink toe. Net als de uitstoot van stikstof, Co2 en fijnstof. Brabant is het darmkanaal van Nederland en de wind begint ondertussen flink te stinken.

De vraag die zich onherroepelijk opdringt is: Tot hoe ver laten we dit komen? Investeren in nog meer logistiek voelt als wedden op een zich doodlopend paard. De bijdrage aan de lokale economie hangt vaak van wankelende prognoses aan elkaar, en het uit te voeren werk is prooi voor slecht betaalde arbeidskrachten die van ver worden gehaald. Wie de plannen goed leest, leest vooral een verhaal van enkele winnaars tegenover een grote groep verliezers. En een verruïneerd landschap. Noord-Brabant heeft slechte ervaringen met wedden op een enkel paard, hoe economisch trefzeker het ook in galop lijkt te gaan.

Met deze hartenkreet vertegenwoordigen we de stem van vele Brabanders. Brabanders die zich machteloos voelen tegenover de omvang en het tempo van alle plannen. En tegenover een lokaal bestuur die geen gehoor lijkt te geven aan de stem van het individu. Omdat de bezorgde burgers zich slecht verenigen, of simpelweg de procedures niet kennen.

Het is zeker geen aanklacht tegen economische ontwikkelingen. Het is wel een aanklacht tegenover al te sterke lokale ambities. Ambities met dergelijke grote impact op onze leefomgeving mogen geen speelbal zijn van oprispingen van lokale ondernemers of meebuigende bestuurders. Ons landschap gaat ons allemaal aan. En zeker ook de Brabanders van de toekomst. Zij zullen de ruimte nodig hebben voor alle uitdagingen op het gebied van duurzaamheid, klimaatverandering en biodiversiteit.

Stop de verdozing en laten we investeren in een mooi landschap. Een landschap waar Brabanders zich nu en in de toekomst thuis voelen!

Pacte des Cygnes

www.pactedescyignes.org